

Scénář k nahrávce ze dne 20. 3. 2024

Ludmila Dvořáková (*16. 9. 1934)

1. Osud Ludmily Dvořákové, rozené Heřmánkové, i celé její rodiny významně ovlivnily téměř všechny přelomové okamžiky 20. století. Rané dětství zasáhla nacistická okupace.

... Jako malá holčička jsem ji moc nevnímala. Spíš mi chybělo, že nejsou třeba nějaké dobrůtky nebo něco takového, že mi chybí tatínek.

2. Jan Heřmánek, profesí litograf, který kreslil Hitlerovy karikatury na vlaky při vyhlášení mobilizace v roce 1938, za to byl ke konci března 1939 na anonymní udání zatčen a odvezen do koncentračního tábora.

... Byl jako politický vězeň. V jeho dokladech, které se tam po osvobození našly, se uvádělo, že návrat byl nežádoucí.

3. V koncentračních táborech strávil Jan celou válku a rodina o něm neměla žádné zprávy. Až jednoho dne...

... Přišel pán, dal mamince tubu, říkal na nic se neptejte a odešel. V tubě byla kresba mého tatínka.

4. Rodina to vnímala jako vzpruhu, ale až do konce války si nebyli zcela jistí, zdali tatínek žije. Jan Heřmánek se vrátil v květnu roku 1945 po několikadenním pochodu smrti. O tom, co během války zažil, nerad mluvil. Jeho dcera tudíž neměla o jeho traumatech z války téměř žádnou představu, dokud ji s sebou jako čtrnáctiletou nevzal na setkání přeživších vězňů. Jejich vzpomínky na ni měly obrovský dopad.

... Bylo to hrozné. Měla jsem z toho tři dny horečku.

5. V roce 1948 Ludmila nastoupila na gymnázium v Poděbradech, kde studovaly děti z rodin, které během války trpěly německou perzekucí. Byla tam velmi spokojená.

... Měli jsme školu v zámku. Bylo nás nanejvýš 17 ve třídě, takže kantoři na nás měli čas a pochopení. Byl to nejhezčí úsek mého života.

6. Ludmila toužila po studiu lékařství, jenže nečekané těhotenství změnilo její plány. Na univerzitu by ji i tak nevzali, protože v roce 1948 emigroval do západního Německa její strýc Antonín Malinský, který byl členem protikomunistické buňky v České Lípě a byl odsouzen v nepřítomnosti k mnoha letům vězení za vlastizradu. Emigrace neovlivnila jen její studia,

ale i budoucí profesní život, protože jí přitížilo, že se její strýc rozhodl sloužit ve vojsku cizího státu.

... On ten mamčin bratr, co utekl, se potom přihlásil ze zoufalství do cizinecké legie francouzské. Nevadilo, že utekl, ale že byl prostě v té cizinecké legii.

- 7. A tím pádem Ludmila nemohla vykonávat žádné vedoucí funkce. Byť pro ně měla předpoklady.**

S mamčiným bratrem neměla rodina žádný kontakt až do 60. let. V září 1968 za ním mohla Ludmila i s maminkou vycestovat do Dánska. Tato země na ni velice zapůsobila.

... Byli jsme tam jako Alenky v říši divů. Ten náš Tuzex, to byla žabařina proti tomu, co jsme tam viděli. Dánsko byla velice dobře situovaná země. Viděli jsme tam věci, o kterých jsme neměli ani tušení, že existují, a byli jsme u vytržení.“

- 8. Ludmila měla možnost tu i zůstat. Společně o tom se strýcem diskutovali. Dodnes si vzpomíná na větu, kterou jí řekl.**

... „Nedělej to, ty nevíš, jaké to je se ráno probudit a slyšet jenom cizí řeč.“

Připravili žáci Gymnázia dr. Aleše Hrdličky, Humpolec

Ema Kavříková, Tereza Honzlová, Daniel Reynek, Jeremiáš Plhoň a Barbora Ogounová

